

Ókovács Szilveszter laudációja Rost Andrea székfoglaló előadásához

Csodálatos érzés a közönség soraiból, vagy akár a színpadi kulisszából is figyelni a tehetséget. A kinyílás, a fejlődés folyamata, a beérkezés gyümölcsei mindig az isteni phainomenont mutatják, amely szinte meghatja az embert, olyan, mintha a csillagmiriádba, vagy lefelé, a mikrokozmoszba tekintenénk. Ég a földdel ilyenkor összeér. A tehetség önmagában persze nem érdem, a hangszert, jelen esetben az énekhang alapfelszereltségét szüleink révén plántálja belénk a Teremtő. De már az extrákkal való feldíszítés, a talentumokkal való helyes, huzamos és az egész életet, életmódot meghatározó gazdálkodás a művészen múlik.

Van, akinek nemcsak a tehetség adatik meg, de saját munkája, kitartása és ízlése által a szépség igézetében töltheti egész életét. Rost Andrea ilyen művész. A reá sugárzó s a belőle sugárzó fény, a szépség maga pedig miránk sugárzik tovább – akik ettől tán szebbek nem leszünk már (én biztosan nem), de a (sokfajta) szépség (sokfajta) harmóniával egyenlő, és a művészetben bár disszonanciák jelenléte, kérdések feltétele jogos, sőt szükséges is, végső soron mind a harmóniát keressük színpadon és nézőtérén egyaránt.

Rost Andrea művészetének legfőbb értékét a Magyar Művészeti Akadémia számára aligha nemzetközi karrierje adja. Ugyanakkor jó tudni, hogy 25 esztendő óta tartó valódi, nagy pályafutás az övé, amely azt húzza alá nekünk: igen, erre a szépségre, értékre mindenhol felfigyeltek. Sorolhatnék helyszíneket, szerepeket, partnereket, adatokat: nem teszem. Rost Andrea része ma már az egyetemes előadó-művészet történetének, nekünk mégis másért igazán fontos. Mindig jelen volt és van a hazájában, magyarként, művészként, édesanyaként mindig a helyzet megkövetelte helyes sorrendbe képes rakni magát. Magyar művek előadójaként is csillog, magyar társulatban érzi igazán otthon magát. Mivel a szépség őt magát is elbűvöli, életét a mai nyers és talmi világ dacára, mintha finom burokokban is élné: ahogy ő közlekedik a valóságban, abban mindig van valami távolságtartó, óvatossággal kevert finom, bársonyos érzet is. Ékszert tervez, csokoládét fontol, crossover kilengést csak módjával hajt végre, kurzusokon gondolkodik, a bulvár csábításának sosem enged. Nem akar a csapból is folyni, nagy világmegfajtasokkal sem traktál senkit. Lexikoncikk lett, nem iparcikk. Őrzi integritását, elegáns visszahúzóds mellett van mégis jelen. Körüllengi személyét a szépség és a minőség, a talentumaival való optimális gazdálkodás és az azokban való gazdagodás üde levegője. Mind őrzünk tőle valamit a szívünkben, s ennél többet adni művésznek nem lehet: én például egy Schumann-dalciklust.

Épp tíz éve, egy magyar szerzők dalaiból összeállított lemeze kapcsán írott szavaim ma is érvényesek: „... nemzetközi karriert befutó művésznek kötelessége hazája kincseit bemutatni. Rá külön odafigyel a világ, és tehetségét így közvetlenül is saját kultúrája szolgálatába állíthatja. Rost Andrea, úgy hallani, most megint szívvel és lélekkel tette kötelességét. Tiszta szívből kívánom, hogy legyen így helyüttl, a Magyar Művészeti Akadémia kebelén belül, székét elfoglalva is.